

læknar har, sum kenna tað sum eitt kall at vera lækni, sigur Rodmundur.

Stór framstig í læknavísindini

Rodmundur í Liða starvaðist sum fyrsti hjálparlækni í Føroyum í trý ár frá 1971 til 1974. Síðan fór hann niður aftur til Danmarkar at útbúgva seg víðari, fyri at kunna gerast yvirlækni.

Í 1978 var hann settur í starv sum yvirlækni á Landssjúkrahúsinum í Tórshavn, har hann hevur verið síðan.

Hóast hann er skurdlækni, hevur Rodmundur starvast bæði á medicinskari- og á dialysudeild, so útbúgvingin var breið, tá hann kom í yvirlæknasessin, heldur hann.

Tað nýggja er vanliga til tað betra, sigur Rodmundur. Og hesa tíðina, hann hevur starvast sum yvirlækni á Landssjúkrahúsinum, er hent nóg, og tað hevur verið læruframtíð at fylgt við framburðinum.

Tað ber heldur ikki til at vera lækni, um ein ikki fylgir við og útviklar seg sjálfan alla tíðina.

Læknarnir luttaka javnan á fundum og skeiðum. Og tá tíðirnar vóru góðar, sigur Rodmundur, at teir høvdu »Gentleman agreement« við Sjúkrahústyrið um at sleppa uttanlands fyra ferðir árliga at fylgja við tí, sum hendi.

At læknarnir skulu halda seg dagfóðrar, er nakað, sum álagt er í sjálvum læknalyftinum, sigur Rodmundur í Liða.

Framstig í til dømis doyving og skurðviðgerð gera, at tað á rættliga nógvum økjum er nóg lættari at vera sjúklingur. Og sjálvandi eisini lækni, sigur Rodmundur.

Skurðviðgerðir, sum fyrr vóru mettar at vera stórar, verða í dag ofta ikki hildnar annað enn ein meðal viðgerð, so nóg, sum hent er innan teknik, doyving og viðgerð bæði áðrenn og eftir sjálva skurðviðgerðina.

»Og tað hevur verið stak læruframtíð at sæð framstigi,« sigur Rodmundur í Liða.

Vit eru á jøvnum støði við hini Norðanlondini, sigur Rodmundur í Liða. Og hann ivast ikki í, at allir yvirlæknarnir á føroysku sjúkrahúsinum uttan nakað kunnu arbeiða á einumhvørjum sjúkrahúsi um okkara leiðir.

Men tað sansar eisini at aðrastaðni enn í Føroyum. Bæði danir og svar eru farnir at spara, og tað gerst alsamt torførari at fáa pengar til tøkni- og granskning.

Kreppan táttar í framburðin, men arbeiddi hjá skurdlæknunum er minst líka gott kortini.

Oljuvinnan krevur eitt sterkt Landssjúkrahús
Rodmundur í Liða heldur, at vit eiga at krevja eitt væl útgjørt Landssjúkrahús. Og tað skal vera nógv betri, enn

tað er í dag.

Tað hevur í nógv ár verið tosað um útygging, sum tiltrond er. Men einki hevur verið gjørt.

Tað er jú soleiðis, at tá eitt stórt sjúkrahús er liðugt bygt, er tað í roynd og veru longu vordid ov gamalt. Tí tekniskur framburður er alla tíðina. Eisini meðan bygt verður.

Tá ið nú hendan ætlaða nýbyggingin er liðug, og vit hava eitt sterkt Landssjúkrahús, heldur Rodmundur, at vit eru væl fyri. Tí ferðing og flutningur í dag er ikki, sum tað hevur verið.

Men tað skal sjálfandi ikki verða so, at tey smáu sjúkrahúsin verða niðurløgd, sigur hann.

»Tað er burtur úr vón og viti at leggja okkum í Havn undir at vilja stongja tey smáu sjúkrahúsin og niðurlægja tey,« sigur Rodmundur í Liða, fyrrverandi yvirlækni á Landssjúkrahúsinum.

Tað hevði borið væl til við tilrættalegging at klára tær stóru skurðviðgerðirnar í Havn, og so brúkt hini til tær viðgerðirnar, sum ikki eru so krevjandi.

Og eingin ivi er um, at tey eru ein tryggleiki hjá fólki at hava.

Og kemur oljuvinnan til Føroya, er tað púra burturvið, um vit ikki hava eitt gott sjúkrahús, sum kann klára allar stóður, sum kunnu stinga seg upp, sigur Rodmundur í Liða.

Læknar eru eisini menniskju

Tað slepst ikki undan, at arbeiðsbyrðan eisini merkir ein lækni. Men so má hann bara siga frá, eins og øll onnur.

Og upplivingar, ein lækni kann koma út fyri, kunnu eisini ávirka sinnið. Hann er ikki annað enn eitt menniskja kortini.

Rodmundur í Liða sigur, at tað kann vera ymiskt, sum fólk gera, fyri at standa í móti teirri byrðu, livið leggur á.

Hann vísir til eina kannning, sum sigur, at enskir læknar drekka meira enn fólk flest. Og hann heldur, at tað kann koma av ov stórar arbeiðsbyrðu og kanska av sálarligum trupuleikum, sum væl kunnu hava samband við slíkt, læknin hevur upplivað til arbeiðis.

Rodmundur í Liða heldur, at tað er lögdið, at spurningurin um læknar í kreppu ongantíð er reistur her hjá okkum. Tí sjálfandi kann læknin verða raktur av júst somu tingum, sum fólk, sum annars koma til hansara við sínum trupuleikum.

Eins og tað er tungt at viðganga, at eitt menniskjað er komið hagar til at ikki ber til at bjarga viðkomandi, er tað tungt at skula taka avgerðina á intensivu deild, har eitt menniskja liggur heiladeytt, og einki gerst til bjarging.

»Tað er rættliga torført

Tað er lættari at fara, tá ein ynskir tað sjálfur, enn um ein varð noyddur at fara móti egnum vilja, sigur Rodmundur í Liða, sum takkar samstarvsfólkum sínum fyri tíðina á Landssjúkrahúsinum (Mynd: Jens K. Vang)

at skula siga eina familju, at nú er einki at gera, annað enn at slökkja tólið, sum heldur hjartanum gangandi,« sigur Rodmundur í Liða.

Tá ein persónur er heiladeyður, er hann deyður, sig-

ur hann. Tað er eingin grund til at tosa um heiladeyða ella hjartadeyða. Tøknifrøðin hevur gjørt eitt nýtt hugtak, men tá ein persónur bara livir av teknikki, er hann ikki livandi meira, sigur Rodmundur í Liða.

Ein væl nøgdur maður

At hann gevst nú, er nakað, sum leingi hevur verið ætlað. Tað hevur einki sum helst við teir trupuleikar, sum hava verið á Landssjúkrahúsinum at gera, sigur Rodmundur í Liða. Hann leggur dent á, at tær ósemyr, sum verið hava á Landssjúkrahúsinum á ongan hátt hava gingið út yvir viðgerðina av sjúklingunum.

Men sum hann tekur til: »Onøgd er ringur arbeiðsfelagi.«

Rodmundur í Liða sigur, at hann hevur havt eina frálíka tíð á Landssjúkrahúsinum, og at hann leggur frá sær sum ein nøgdur maður. Men hvat hann fer at gera, eftir at hann er farin

av sjúkrahúsinum, hevur hann ikki tikið endaliga stóðu til enn.

Um hann ætlar at taka eitthvørt avloysarastarv upp á seg, vil hann einki siga um.

Hann heldur kortini, at tað neyvan verður í Føroyum, um so verður.

»Eg havi høyrð um onkran fráfaran yvirlækna, sum hevur verið í Grønlandi,« tekur hann til.

Fyrst fer hann at hava frí nakrar dagar, sigur hann. Og eingin ivi er um, heldur hann, at hann nokk fer at fáa tíðina at ganga.

Tað kann kennast eitt sindur lögdið at fara út einum fóstum starvi, men tá ein ger tað av egnum vilja, er tað lættari, enn um ein var uppsagdur, heldur Rodmundur.

»Mær dámar væl at lesa og at ganga á móti,« sigur Rodmundur í Liða, sum nú hevur lagt frá sær sum yvirlækni á Landssjúkrahúsinum.

løg hjá knút olsen

Vit trúgva allir á ein Guð

1. Vit trúgva - va al - lir á ein Guð, al - heim - ska - pa - ran og drot - tin; ein gó - ður fa - ður

er vár Guð, ha - ðan gle - ði vár er sprut - tin. Dag - ligt breyð hann ok - kum ge - vuz

um - nor - gan um ok - kum he - vuz, er hjá ok - kum neyð og van di, ok - kum va - rðer

hann fró grandt. Í vón og trúgv vit so - kja hann hvør trú - ska - pur ei bruy - test kann.

2. Vit hava trúgv á Jesus Krist, einkarson Guðs, himnadrottin, á heimsins frelsara, Jesus Krist, Guðs hann eigur dyrdarmáttin. Hann var maður her á foldum, krossfestur, deyður, lá í moldum; men reis upp við mekt og mæti, fekk við hegru hond Guðs sæti, har biður fyrri heimi hann, og hann skal dema hvønn ein mann.

3. Vit trúgva Halgan Anda á, signing, kraft og uggan manna, sum kemur laðir, syni frá at veita frið og uggan sanna, ríki Krists um heim útbreidd, iðran vekur, fálnar leiðir, elur trúgv og vón so blíða, at vit øðrum lívi biða, har sum vit fáa sælan frið, ið allar ævir varir við.

J. Dahl tjóði